

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318200610
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4318200610.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobkyne: V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XXX, XXX XX G. Y., zastúpenej: Mgr. Stanislava Tichá, advokátka so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.353,02 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 23. októbra 2018 č.k. 16Csp/16/2018-195, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa počiatku omeškania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť úrok z omeškania od 12.02.2018.
- II. V ostatnej vyhovujúcej časti, v zamietajúcej časti a v časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 622,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 17.06.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 122 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, § 457, § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 261 ods. 6 písm. d) § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.2. Vykonal súdny prieskum náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere, keďže ju považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 1.110,71 eura (1890,42 - 779,71) vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke nie 840 eur, ale 779,71 eura, považoval za neplatné zmluvné dojednanie. Dôvodil, že odmena, ktorá mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje 142,45 % z celkovo poskytnutej čiastky. Uviedol, že hoci dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru nie je stanovená zákonom a je predmetom voľného zmluvného dojednanja medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). I keď bolo splácanie poskytnutého úveru dojednané na dobu 3,5 rokov, odmena predstavuje

ročné navýšenie o viac ako 47,48 %, čo vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch.

1.3. Zistil, že žalobkyni bola dňa 26.05.2011 vyplatená čiastka vo výške 779,71 eura (840 - 60,29), teda nie suma úveru 840 eur. Tento postup žalovaného považoval za absolútne neprijateľný. Žalovaný si pri vyplatení úveru žalobkyni stiahol odplatu v zmysle č. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby, ktorou nanútil žalobkyni službu - možnosť odkladu splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtoval v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobkyňa bude mať o takúto "službu" záujem alebo nie. Navyše žalobkyni takýto odklad splátok ani poskytnutý nebol, pretože úver splácala a nedostala sa do omeškania. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na takúto neprímerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, so splatnosťou ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je výrazne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa a neplatná aj v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že dohoda o poskytnutí služby nebola individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bola súčasťou vopred predtlačenej formulára žiadosti/zmluvy a i keď bola formulovaná ako dojednanie dobrovoľné, bez vplyvu na poskytnutie úveru, tvorila jeden celok s úverovou zmluvou, pričom žalovaný sa takýmto postupom snažil vytvoriť dojem samostatného dokumentu. Preto sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že dohoda o poskytnutí služby v bode 8.6. bola individuálne dojednaná. Za nekalú obchodnú prax žalovaného považoval absenciu možnosti vrátenia či započítania odplaty pre nevyužitie predmetnej služby. Dospel k záveru, že predmetnú službu nebolo možné ani započítať do poskytnutého úveru, nakoľko o poskytnutie takejto služby žalobkyňa nepožiadala a v čase poskytnutia úveru ani nebolo zrejmé, či žalobkyňa takúto službu reálne využije. Keďže dohodu o poskytnutí služby považoval za neplatný právny úkon a za nekalú prax žalovaného, konštatoval, že ročná percentuálna miera nákladov v zmluve bola uvedená v nesprávnej výške, čo v zmysle zákona znamená, ako keby uvedená v zmluve ani nebola.

1.4. Zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala všetky povinné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v nej bola nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 70,02 % a výška RPMN 65,37 %. Pri reálnej výške úveru 779,71 eura a sumy, ktorá mala byť splatená vo výške 1.890,42 eura (45,01 eura x 42) predstavovala pri dobe splácania 42 mesiacov výška ročnej úrokovej miery 28,79 %. Ak žalovaný uviedol v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 70,02 %, bol to nesprávny údaj, preto uzavrel, že zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej zistil, že v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN neprospech spotrebiteľa, pretože RPMN predstavovala 80,43 %, pričom výška RPMN v zmluve bola 65,37 % (zdroj: internet: /<http://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka>). Navyše RPMN bola uvedená aj nezrozumiteľne. V žiadosti/zmluve o revolvingovom úvere v bode 5 bola uvedená predpokladaná RPMN úveru 70,02 %, predpokladaná RPMN po revolvingu 63,32 % a následne v časti bodu 6 bola RPMN za úver uvedená 65,37 %, rovnako ako v oznámení veriteľa o schválení úveru. Týmto postupom žalovaného žalobkyňa od počiatku zmluvného vzťahu nemohla vedieť, aké skutočné náklady jej za poskytnutý úver vzniknú. V žiadosti/zmluve o revolvingovom úvere bola poskytnutá čiastka revolvingu uvedená vo výške 442,10 eura, ale v oznámení o schválení úveru bola uvedená schválená suma revolvingu vo výške 505,54 eura, pri rovnakých hodnotách RPMN a ročnej úrokovej sadzbe, čo bolo pre žalobkyňu jednoznačne zavádzajúce. Dospel k záveru, že vyššia výška revolvingu mala vplyv aj na hodnotu RPMN. Konštatoval, že zmluva ani neobsahuje presné určenie RPMN, keďže bola v zmluve uvedená ako predpokladaná, čo bolo pre žalobkyňu zmätočné, zavádzajúce a neurčité. Bolo povinnosťou žalovaného v uzatvorenej revolvingovej zmluve jednoznačne a zrozumiteľne uviesť ročnú percentuálnu mieru nákladov. Z obsahu zmluvy bolo zrejmé, že údaj o RPMN bol uvádzaný v bode 5 a 6 zmluvy, pričom v bode 5 bola uvedená predpokladaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu, v bode 6 bola uvádzaná RPMN za úver a predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, pričom údaje v bode 5 a 6 zmlúv boli rozdielne.

1.5. Konštatoval, že v zmluve sa nenachádzala obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. a to doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, tento sa nachádzal len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere. Pri porovnaní zmluvných podmienok dojednaných v zmluve o revolvingovom úvere a v oznámení veriteľa zistil, že sa odlišovali, preto oznámením došlo k novému návrhu na uzavretie zmluvy a nie k akceptácii návrhu zmluvy. S poukazom na § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka uviedol, že oznámenie veriteľa nespĺňa náležitosti zmluvy. Takýto postup žalovaného spôsobil celkovú nezrozumiteľnosť, neprehľadnosť a zmätočnosť zmluvného vzťahu. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že dátum konečnej splatnosti úveru bolo možné určiť podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a

podľa článku 4 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých je dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru a je zároveň termínom konečnej splatnosti úveru.

1.6. S poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 sa nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, podľa ktorého že úverová zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov.

1.7. Z uvedených dôvodov považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Následne sa už nezaoberal dôvodmi žalovaného uvádzanými v súvislosti s výškou RPMN, celkovými nákladmi, či ďalšími namietanými skutočnosťami ohľadne náležitosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Konštatoval, že žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanému len istinu úveru, ktorá jej bola poskytnutá dňa 26.05.2011 v sume 779,71 eura a dňa 27.09.2013 v sume 380,26 eura, spolu v sume 1.159,97 eura. Keďže žalobkyňa zaplatila žalovanému do 16.06.2017 sumu 2.512,99 eura, vznikol jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v sume 1.353,02 eura. Na elektronické podanie žalobkyne zo dňa 16.07.2018 bez autorizácie podľa osobitného predpisu, ktorým menila žalobu neprihliadal, keďže išlo o podanie vo veci samej a nedošlo k jeho doplneniu ani písomne ani elektronicky s autorizáciou do 10 dní.

1.8. Posudzoval námietku premlčania vznesenú žalovaným a zistil, že žalobkyňa začala plynúť 2- ročná subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dňom 23.03.2017, kedy konzultovala so svojou právnou zástupkyňou a zistila, že v jej prípade dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Preto priznal žalobkyňi úhrady uskutočnené dva roky spätne vykonané od 23.03.2015 do 16.06.2017 spolu v sume 622,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % odo dňa nasledujúceho po poslednej platbe do zaplatenia. Nárok žalobkyne uplatnený žalobou podanou na súd dňa 12.02.2018 považoval v ostatnej časti za uplatnený po uplynutí premlčacej doby, preto ho zamietol.

1.9. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP nakoľko žalobkyňa mala vo veci úspech iba čiastočný, v rozsahu 46 % a žalovaný úspech v rozsahu 54 %, preto rozhodol, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko úspech oboch strán bol približne rovnaký.

2.1. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie voči zamietajúcej časti rozsudku a voči výroku o trovách konania a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil tak, že žalovaného zaviazal aj na zaplatenie sumy 730,45 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.06.2017 do zaplatenia a prizná jej plnú náhradu trov konania. Dôvodila, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Tvrdila, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutočnosť, od ktorej skúmal plynutie subjektívnej premlčacej doby. Správne bolo touto skutočnosťou podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ subjektívna premlčacia doba plynula od 23.03.2017 do 23.03.2019, bola žaloba podaná včas a námietka premlčania bola nedôvodná.

2.3. Rovnako za nesprávne považovala posúdenie dôvodnosti použitia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby v danej veci. Tvrdila, že konanie žalovaného vedúce k bezdôvodnému obohateniu bolo potrebné považovať za úmyselné. Poukázala na viaceré súdne rozhodnutia.

3.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči vyhovujúcej časti rozsudku a voči výroku o trovách konania a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu aj vo vyhovujúcej časti zamietne a prizná mu plný nárok na náhradu trov konania a trovy odvolacieho konania. Dôvodil, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.2. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluvy uzavreté sporovými stranami nemali zákonom požadované náležitosti, prvom rade, že nemali písomnú formu. Tvrdil, že údaj o RPMN nemohol byť predmetom konsenzu, hodnota RPMN sa účastníkmi zmluvy v nej dojednáva, objektívne sa nedá navrhnúť ani akceptovať. Údaj RPMN určuje na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Preto, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, je tento záver vecne nesprávny.

3.3. Namietal aj voči záveru súdu prvej inštancie podľa ktorého v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Tomu poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a C-212/17. Tvrdil, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ úijné právo nepozná, čo viedlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. Tvrdil, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom podľa článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavoval neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

3.4. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého výška RPMN nebola určená správne, pretože do nej nebol zahrnutý náklad z dohody o poskytovaní služieb. Tvrdil, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou pre získanie úveru, čo vyplývalo z textu zmluvy.

3.5. Namietal voči nesprávnemu posúdeniu výšky úrokov a odplaty a tvrdil že záver o odplate 142,45 % nemá oporu v dokazovaní a nezodpovedá matematickým operáciám vychádzajúcich číselných údajov uvedených súdom prvej inštancie. Spôsob, akým súd prvej inštancie k tomuto údaju došiel je nepreskúmateľný. S poukazom na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka tvrdil, že pri porovnávaní s úrokovými sadzbami na finančnom trhu sa mala zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Namietal nesprávnosť určenia dátumu omeškania. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a dostatočne odôvodnené. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia neuvádza, že pri určení RPMN by malo ísť o dohodu. Tvrdenie žalovaného, že termín konečnej splatnosti predstavuje náležitosť ktorá nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru považovala za nesprávne a odkazy na závery Súdneho dvora EÚ za nemajúce vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť, preto v danom prípade nemohla plynúť desaťročná premlčacia doba. Okamihom, kedy došlo k prvému posúdeniu dohody o poskytnutí služieb, respektíve jej časti, ako neprijateľnej podmienky, ju nepoužil.

6. Žalobkyňa v následnom vyjadrení zopakovala, že vznesená námietka premlčania bola nedôvodná. Zotrvála na svojom tvrdení že v danej veci je objektívna lehota desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného treba považovať za úmyselné.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané stranami sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňajú náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolaní (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 219 ods. 3, § 385 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a odvolanie žalovaného je dôvodné len čiastočne. Preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa počiatku omeškania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť úrok z omeškania od 12.02.2018. V ostatnej vyhovujúcej časti, v zamietajúcej časti a v časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10.1. V danej veci sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata sumy 1.353,02 eura s príslušenstvom. Tvrdila, že ako spotrebiteľka požiadala žalovaného o poskytnutie úveru. Žiadosť jej bola žalovaným schválená a žalovaný tiež podpísal žiadosť/zmluvu s podmienkami. Poukázala na obsah formulára zmluvy a tvrdila, že v ňom absentovali náležitosti vyžadované zákonom, údaj o konečnej splatnosti úveru, výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o presnej výške úveru, a bol v ňom nesúlady ohľadne výšky RPMN, ktorá bola vypočítaná nesprávne a tiež bola neprimeraná výška odplaty. Preto úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný jej poskytol úver spolu 1.159,97 eura a vrátila mu 2.512,99 eura. Rozdiel v sume 1.353,02 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré žiadala vydať spolu s úrokom z omeškania.

10.2. Žalovaný poprel všetky skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom absencie zákonných náležitostí zmluvy. Tvrdil, že RPMN v zmluve bola vypočítaná správne a výška odplaty bola v súlade s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

10.3. Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplata sumy 622,57 eura s príslušenstvom vyhovel. V ostatnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolaní oboch strán sporu, žalobkyne voči zamietajúcej časti

a voči výroku o trovách konania a žalovaného voči vyhovujúcej časti a tiež voči výroku o trovách konania bol celý rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný dňa 26.05.2011 uzavrel so žalobkyňou zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 840 eur a žalobkyňa sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť v 42 mesačných splátkach po 45,01 eura. Ročná úroková sadzba bola v zmluve dohodnutá vo výške 70,02 % a RPMN vo výške 65,37 %. Celková čiastka, ktorú musela dlžníčka zaplatiť bola vyčíslená na sumu 1.890,42 eura. Výška revolvingu bola 442,90 eura, ročná úroková sadzba bola v zmluve dohodnutá vo výške 76,21 % a predpokladaná RPMN vo výške 60,51 %. V bode 8 zmluvy bola dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu. Podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru zo dňa 26.05.2011 bola odplata za poskytnutie služby podľa bodu 8 zmluvy dohodnutá vo výške 60,29 eura. Žalovaný poskytol žalobkyňi dňa 26.05.2011 sumu úveru 779,91 eura a dňa 27.09.2013 revolvingový úver 380,26 eura.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

14. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

15. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

16. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

17.1. Odvolací preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce vykonať prieskum obsahu spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí. Svoje zistenia a závery zhrnul v bodoch 35. až 46. rozsudku. Odvolací sa zaoberal jednotlivými závermi súdu prvej inštancie a uvádza k nim nasledovné.

17.2. V prvom rade sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého bola dohodnutá zmluvná odmena za poskytnutie úveru v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Treba prisvedčiť žalovanému, že záver o odplate 142,45 % nemá oporu v dokazovaní a nezodpovedá matematickým operáciám vychádzajúcich číselných údajov uvedených súdom prvej inštancie. Odvolací súd dodáva, že počítanie odplaty za celú dohodnutú dobu trvania zmluvy nemá žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu k rozhodujúcim ukazovateľom spotrebiteľského úveru, za ktoré je potrebné považovať zmluvný úrok (ročný) a ročnú percentuálnu mieru nákladov. Aj obmedzenie najvyššej prípustnej odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. je stanovené vo vzťahu k priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že ročné navýšenie o 47,48 % vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách, nie je zrejme na základe akýchkoľvek skutkových zistení a na základe akého právneho posúdenia k takému záveru dospel.

17.3. Odvolací súd sa tiež nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Uvedený záver založil súd prvej inštancie na tom, že termín konečnej splatnosti bol súčasťou oznámenia o schválení úveru, ktoré nepovažoval za súčasť zmluvy. Avšak podľa bodu 7 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere súčasťou zmluvy sú prílohy, okrem iného oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré obsahovalo všetky údaje schváleného úveru, aj konečnú splatnosť úveru. V bode 2.2. zmluvných dojednaní bolo uvedené, že veriteľ je povinný dlžníkovi odoslať oznámenie o schválení úveru, v ktorom bude uvedená výška úveru, splatnosť úveru, výška mesačnej splátky, lehota a podmienky splácania úveru, dátum splatnosti prvej a poslednej splátky, periodicita splátok, celková výška úveru a RPMN. Zmluvné dojednania boli podľa bodu 7. žiadosti/zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou a boli obsiahnuté na zadnej strane žiadosti/zmluvy. Žalobkyňa ich, spolu so žiadosťou/zmluvou, podpísala. Z týchto dôvodov záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého oznámenie o schválení úveru nebolo súčasťou zmluvy, nemožno považovať za správny a z rovnakých dôvodov nebol správny ani záver súdu prvej inštancie o absencii termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve.

17.4. Odvolací súd však dodáva, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy) bol tento jeho záver správny. Vychádzal zo skutkového zistenia, podľa ktorého v zmluve uvedená RPMN nie je uvedená správne, z dôvodu nezapočítania nákladov, ktoré vznikli žalobkyni na základe Dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré súd prvej inštancie považoval za náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Na základe vyhodnotenia tohto skutkového zistenia správne dospel k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a skúmal výšku bezdôvodného obohatenia.

17.5. Čo sa týka výšky bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie sa správne zaoberal námietkou premičania uplatnenou žalovaným. V tomto smere považuje odvolací súd za správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danej veci nebol preukázaný úmysel žalovaného a preto objektívna premičacia doba bola 3-ročná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že 3-ročná objektívna premičacia doba začala plynúť od okamihu, keď k obohateniu skutočne došlo, bez ohľadu na vedomosť žalovanej, a tento záver považoval aj odvolací súd za správny. Pokiaľ však uviedol, že 2-ročná subjektívna premičacia doba začala plynúť dňom 23.03.2017 keď žalobkyňa konzultovala so svojou právnu zástupkyňou, s takto určeným dňom začiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premičacej doby sa odvolací súd nestotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu 2-ročná subjektívna premičacia doba začala plynúť dňa 16.06.2017, kedy žalobkyňa zaplatila poslednú splátku pred svojho uplatnením nároku na súde. Keďže žaloba bola podaná dňa 12.02.2018 bola podaná pred uplynutím 2-ročnej subjektívnej premičacej doby. V tomto smere bolo potrebné prisvedčiť námietke žalobkyne, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie včasnosti uplatnenia nároku na súde bol dátum podania žaloby. Samotnú výšku bezdôvodného obohatenia, na ktoré sa vzťahuje uplatnený nárok, však výrazne ovplyvňuje plynutie objektívnej premičacej doby. Táto začala plynúť dňom, keď žalobkyňa zaplatila žalovanému skutočne poskytnutú sumu úveru. V prípade úveru poskytnutého dňa 25.05.2011 vo výške 779,91 eura to bolo dňa 15.03.2013 a v prípade revolvingu poskytnutého dňa 27.09.2013 vo výške 380,26 eura to bolo dňa 21.07.2014. Týmito dňami začala plynúť 3-ročná objektívna premičacia doba vo vzťahu ku každej ďalšej platbe zaplatenej žalobkyňou žalovanému. Preto bol správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého premičané nie sú splátky uplatnené v žalobe a zaplatené v čase od 23.03.2015 do 16.06.2017, nakoľko vo vzťahu k týmto splátkam neuplynula ani 3-ročná objektívna ani 2-ročná subjektívna premičacia doba. S uvedeným záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti (okrem počiatku omeškania), v zamietajúcej časti a v časti trov konania časti ako vecne správny potvrdil.

17.6. Čo sa týka stanovenia dátumu, od ktorého sa žalovaný dostal s vydaním bezdôvodného obohatenia do omeškania, v tejto časti odvolací súd nepovažoval napadnutý rozsudok za správny. Žalobkyňa sa nemohla domáhať úroku z omeškania odo dňa, ktorý predchádzal podaniu žaloby, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že pred podaním žaloby vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobkyni úrok z omeškania odo dňa 17.06.2017, hoci žaloba bola podaná až 12.02.2018, bolo v tejto časti jeho rozhodnutie nesprávne. Uvedené pochybenie súdu prvej inštancie odvolací súd bez potreby zopakovať dokazovanie odstránil tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa počiatku omeškania zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úrok z omeškania odo dňa podania žaloby teda od 12.02.2018.

18.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami strán sporu uvedených v ich odvolaniach.

18.2. S tvrdením žalobkyne, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne ustálil skutočnosť, od ktorej skúmal plynutie subjektívnej premlčacej doby, keď správne bolo touto skutočnosťou podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa odvolací súd s poukazom na bod 17.5. stotožnil. Nestotožnil sa však s tvrdením, že námietka premlčania bola nedôvodná a v nadväznosti na to ani s tvrdením, podľa ktorého v danej veci bolo potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že vo veci nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. K tomu odvolací súd poukazuje na dôvody, ktoré v tomto smere uviedol súd prvej inštancie sa v bode 46. rozsudku, ku ktorým nepovažuje za potrebné viac dodať.

18.3. K tvrdeniu žalovaného, podľa ktorého súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a k záveru, že údaj o RPMN mal byť predmetom konsenzu, odvolací súd uvádza, že takéto závery z napadnutého rozsudku nevyplývajú. Naopak z bodu 33. rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval zmluvu za platne uzatvorenú. S námietkou voči záveru súdu prvej inštancie podľa ktorého v zmluve absentuje údaje o konečnej splatnosti úveru sa odvolací súd s poukazom na bod 17.3. stotožnil.

18.4. Avšak námietku žalovaného voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého výška RPMN nebola určená správne, lebo do nej nebol zahrnutý náklad z dohody o poskytovaní služieb, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.). Teda sú to všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ v súvislosti so zmluvou zaplatiť a sú veriteľovi známe. K nesprávnemu uvedeniu ročnej percentuálnej miery nákladov potom môže dôjsť práve využívaním rôznych „služieb“, ktoré veriteľ spoplatňuje, pričom tieto poplatky do celkových nákladov spotrebiteľa na predmetný úver nezapočítava, tvrdiac, že ide o služby nesúvisiace s úverom, prípadne poskytované nad rámec úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ žalovaný poskytoval žalobkyni doplnkovú službu v súvislosti s poskytnutým úverom (úvermi), bez ohľadu na to, či túto službu žalovaná služba potrebovala, alebo využila, bol povinný dohodnutú odmenu započítať do RPMN uvedenej v zmluve. Keďže podľa vlastného tvrdenia tak neurobil, dôvodiac že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou pre získanie úveru, nemožno prijať iný záver, ako ten, že RPMN uvedená v zmluve bola nesprávna v neprospech žalobkyne.

18.5. Námietku voči záveru o odplate 142,45 % odvolací súd s poukazom na bod 17.2. považoval za dôvodnú. Rovnako dôvodná bola vzhľadom na bod 17.6. aj námietka voči nesprávnemu určeniu dátumu omeškania žalovaného.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa počiatku omeškania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť úrok z omeškania od 12.02.2018. V ostatnej vyhovujúcej časti, v zamietajúcej časti a v časti trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 a 2 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, z dôvodu, že obe strany mali v odvolacom konaní úspech čiastočný, keďže odvolanie žalobkyne nebolo dôvodné a odvolanie žalovaného bolo dôvodné len čiastočne. Čiastočný úspech žalovaného týkajúci sa počiatku omeškania na nárok na náhradu trov konania nemal žiadny vplyv, keďže išlo o nárok, ktorý vymeriavací základ neovplyvnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).